

mus nõid Peipa, tedda hõlega tagga aias. Raudwemmal parramas käes, misga pöggenejad ähwardas, istus temma märatuma kulle selgas, ja jõudis parrajast pelgja kannule. Se wiskas, walgid jummalaid appi hüdes, hõbbe lammi omma selja tahha. Silma pilgul wennis kann wälja, wõlajakas jõeks, mis mitto penniformat pitl, wägga lai ja süggaw olli. Wanna ast põrnitses tullises wihhas omma wangi ülle, kes teine pool jögge lerge jallaga eddasi ruttas, tedda laugelle mahha jättes. Tülki aea pärrast agga leidis pahharät jões ühhe lohha, kust jalgse läbbi sai, ja kargas ueste kannule. Nüüd paiskas Mannapura arja selja tahha wasto maad, ja wata: igga arjas sirgus ülles sureks puuks, nenda et paks lane-mets neid möllemaid ühhest ärra lahhytas. Läbbi metsa ei sanud nõidki ratsuti omma pörgulisse turja peal jõites, waid pididi terwe pääw otsani aiama, enne kui ümmer sai.

Kaks ööd ja üks pääw olli willets pöggeneja ilma heineta ja ilma unneta eddasi jõudnud, nüüd olli jalg wässind ja wõim lõppe korral. Mis imme, et teisel päwal pärrast löunat kurri waentlane jälle kallale tippus. Mannapura wiskas nüüd õuna omma tahha. Önn fertis ülles raud siwwi mäeks, ni kõrge, et ärra innimenne usfalda ülle ronnida. Üks kitsas teradda, kõwweretti, senna ja tänna pöigiti, otsefui olleks maddu logates tedda

rajanud, juhhatas küll ülle mäe, agga enne kui Peipa sealt sure waewaga ülle sai, tippus jälle löuna kätte. Seddamaid ei jõudnud waene printses mitte laugele; sest wässimus olli tedda tülitiks aeaks maggama uinutand. Ülles ärgates tundis temma ennast küll tuggewam, agga hädda olli ka jälle märatumaks kaswand. Nõid olli nüüd kolmandama päwa õhtul nenda jälle lähhedalle jõudnud, et Mannapura, kui jo issa maea emalt nähha olli, ennam kuhugi ei wöind pöggeneda. Nüüd ta olli lõksus. Mis ja tahhad teha! Ennäh tullimele, et neljas asji weel järrele jänud, selja tahha wisata. Sinna sai mahha pillutud. Se aftas lohhisema ja purjes laiale sureks järweks, kelle laened walges wahtus Peipa ümmer kurjaste möllasid. Range torm pehjis wet ja wahtu nõiale wasto silui; ei aidand ennam ta põhjatu tiggedus, ei ka pörgulinne kul, temma rats hõbbone, kellel ka wiimne hädda läes olli. Küll ta sirrutas tiwa ja laela, nok laiale lahti; küll ta nurjatu rabbeles, wec seest wälja sada, agga kuhho ta peäsis! ärra ta õelus kõnges sellegi pärrast. Peipa wandus kurja sure küssaga, teif pahharättid appi hüdes, — ei need mustad wöind parrata: wannamoor waus hulgudes põhja. Seal ta nüüd mässab ärrarälimatta wallo sees, ahhelattega kalju külge kiimi köidetud. Augi kallad ja teised hirmsjad süggawusse ellajad närriwad tedda ja piinawad tedda lõpmata. Temma